

Suputnik

Dan je bio krajnje bezličan. Ni topao ni hladan, ni sunčan ni kišovit nego cijeli nekako „između“. Kao da se i Bog dvoumi da li da nas nagradi ili kazni – pomisli prije nego uđe u kafić koji mu je već neko vrijeme bio posljednja postaja prije kreveta. Ni sâm nije bio siguran zašto je tako religiozno odan ovom mjestu. Sigurno ne zbog interijera. Stolovi i stolice odavno su bili za otpis, šarene slike skinute s Interneta u potpunom kontrastu s blijedim zidovima na kojima su visjele. Ni muzika nije bila Bog zna što, kao ni usluga. Iz očiju mlade konobarice isijavao je prijezir prema svakom novom gostu. Njihov dolazak za nju je značio prekid od tipkanja po mobitelu, aktivnosti kojoj je bila tako posvećena. A opet, on se iz nekog razloga stalno vraćao ovdje.

- To je zbog svjetla – reče mu Mirko zlobno se keseći.
 - Kakvog svjetla – upita.
 - Svjetla u ovom kafiću, tupane. Osvrni se oko sebe. Što vidiš?
 - Ništa – slegne ramenima.
 - Tako je. Točnije, ne vidiš GOTOVO ništa. Svjetlo u ovom kafiću toliko je prigušeno da se oštre linije uopće ne raspoznaju. Osim toga – nastavi skakućući poput majmuna – zrake slabog svjetla padaju na lica gostiju pod specifičnim kutem. Takvim koji skriva vaše brojne mane, a ističe rijetke vrline.
 - Ozbiljno?! – nije se dao uvjeriti.
 - Najozbiljnije. Čak i ti, tako oronuo i star, izgledaš prihvatljivo. Ili ona tamo... – reče pokazujući špicastom bradom na plavušu koja je sjedila na drugom kraju šanka. Što vidiš na njenom licu? Opuštenost? Možda čak i zainteresiranost? Popila je dva pića i sad je spremna malo se zabaviti. Da, tako sam i mislio. Sad ću ti reći što JA vidim. Vidim dva propala braka, dva nezahvalna djeteta, gomilu neplaćenih prekovremenih. Vidim dvije debele mačke, četiri uvenule biljke, jedan nedovršen tečaj lončarstva, jednu nezapočetu magičnu dijeteu, pola boce lošeg vina koju krije od sebe u dnu hladnjaka. Vidim šminku koja ističe oči i sakriva očaj. Ali to sam ja. Na mene ne djeluje ovo prokleta svjetlo.
- Nije znao što da odgovori na ovo pa je napravio ono što je i inače radio u sličnim situacijama. Podigne ruku i naruči još jedno pivo.

- Hajde, priđi joj, što si se uvukao u sebe – Mirkove tanke obrve pratile su kretnje njegovih usana.

Tek kad ga je Mirko ostavio na miru usudio se bolje promotriti nepoznatu ženu. I ona je pila pivo, no za razliku od njega, nije ga točila u čašu. U jednoj ruci držala je bocu dok je drugom mahala nešto energično objašnjavajući drugoj ženi kojoj nije mogao vidjeti ništa osim leđa. Dok je govorila, blago je micala glavom. Njena kosa plesala je u ritmu razgovora, šiške na njenom čelu spajale su se i razdvajale kao zastor u kazalištu. Bila je odjevena u jednostavnu smeđu majicu i traperice, na nogama je nosila niske sportske tenisice. Ako bi morao pogađati, rekao bi da ima oko četrdeset godina, možda koju više. Pa zgodna je – pomisli – pojma nemam o čemu je onaj luđak govorio.

Ipak, nije joj mogao prići. Prijateljica joj je bila ondje. A i da nije, bio je jednostavno previše trijezan za razgovor sa ženama. Zapali cigaretu, naruči još jedno piće pa se kratko pomoli da je Mirko otišao na spavanje.

Tri piva i pola sata kasnije, sa zadovoljstvom je gledao kako se prijateljica nespretno ustaje s barskog stolca, pozdravlja se „njegovom“ ženom i nestaje u mraku malog kafića.

- Ovo ti je prilika – reče Mirko gnijezdeći se između njegova vrata i desnog ramena. Ljuskasto tijelo bilo mu je hladno. Najradije bi ga zavitlao o zid, ali obojica su znala da to neće učiniti.
- Evo, idem, nemoj me gurati.

Potegne još jedan gutljaj pa nesigurnim korakom krene prema ženi. Baš se spremao obratiti joj se kad začuje Mirkov glas.

- Jesi li siguran da to želiš?
- Pa da... ti si mi rekao...
- Jesam. Ali pogledaj se.
- ...
- Imaš skoro pedeset godina, ali izgledaš kao da ćeš sutra pod zemlju. Pogledaj si podočnjake, trbuh, rijetku kosu, nateknuti nos svima koji nisu potpuno blesavi kaže da već dugo radiš na alkoholni pogon. Sâm si i stat ćeš sâm. Sjeti se Lorene, sjeti se što se njoj dogodilo.
- Odjebi Mirko!
- He he he, to volim! Naljuti se tigre, priđi joj. Osramoti se pokazujući mi da sam u krivu.

- Oprostite, mogu li vam se pridružiti – kao da je netko drugi govorio umjesto njega. Njena zatečenost trajala je svega nekoliko sekundi. Nepoznata žena na brzinu ga promotri, slegne ramenima pa uz jedva primjetan smiješak reče:
 - Možete.
 - Čini se da pijemo isto – reče podižući dopola praznu bocu.
 - Čini se.
 - Mogu li vam možda naručiti još jedno.
 - Možda možete – odgovori.
 - Ma vidi ti to – ponovno začuje Mirkov glas – Stari, pogodio si glavni zgoditak. Ova je toliko lagana da ti nije trebao nikakav ulet. Svaka čast. Sva-ka-čast!
 - Nisam vas baš viđao ovdje... – reče točeći pivo u čašu.
 - Pa, danas sam ustvari prvi put ušla u ovaj kafić. Vi? Često ste ovdje?
 - Reci joj istinu. Hajde. Reci joj da ti je ova rupa praktički dnevni boravak! Mirkov glas grebao mu je stijenke lubanje.
 - Pa ne baš. Svratim ponekad. Sviđa mi se što je uvijek tako mirno. Poslije pola sata imam osjećaj da bih mogao zaspati tu. Smiješno zvuči, znam...
 - Mislim da znam na što mislite. To je zbog ovog prigušenog svjetla. Čime se bavite, ako nije tajna?
 - Ma nije. Ja sam pisac. I novinar.
 - Uzbudljivo! To znači da stalno nešto pišete?
 - Reci joj istinu. Reci joj da mjesecima ništa nisi napisao. Da ti nije stigao onaj zakašnjeli honorar, sad bi gladovao. Reci joj, reci joj, reci joj.
 - To ustvari znači da stalno razmišljam i rijetko pišem.
- Svidjela joj se ova dosjetka. Znao je to po širokom osmijehu kojim ga je nagradila.
- A vi? Čime se vi bavite?
 - Ja sam vozačica tramvaja.
- Izraz čuđenja na njegovom licu bio je toliko očit da mu je odlučila ispričati cijelu priču, od početka. Govorila mu je o svom djetinjstvu, o odrastanju u malom selu čija je jedina veza sa svijetom bila željeznica. Njen otac bio je vlakovođa, uz učitelja i svećenika najvažniji čovjek u selu. Oduvijek je znala da ga želi naslijediti. Ipak, s nepunih osamnaest se zaljubila, doselila u grad i odgodila san o vožnji vlaka. Godine su prolazile, ali želja je još uvijek tinjala u njoj. Nakon posljednje traume zvane brak znala je da mora učiniti nešto za sebe. Na željeznici nisu zapošljavali, a meni se nije dalo

čekati. Tramvaj je ionako dosta sličan, samo su brzine manje – reče ispijajući zadnji gutljaj piva.

Gutao je svaku njenu riječ, promatrao sitne geste koje su pratile njenu priču; dugačke prste kojima se igrala dok je govorila. Jedva primjetan pokret jezikom nakon svakog gutljaja piva. Velike grudi koje su se blago njihale dok se smijala. Želio ju je, nije bilo nikakvog spora oko toga.

- A sad, imaš nekoga – napokon se odvažio pitati.
- Da imam nekoga, ne bi sada ovdje bila – odgovori smijući se.
- Da ti imaš nekoga, svejedno bi ovdje bio. Gade – šapne mu Mirko pa se spusti niz njegovu kralješnicu.
- A ti? imaš li ti nekoga?
- Ne... baš nikoga.

Malo su nakon ovoga govorili prepuštajući intuiciji da odradi sav posao. Kafić je bio pred zatvaranjem, oboje su bili pijani, ali ne toliko da ne požele zajedno zaključiti večer. Njen stan je bio bliže i poslije pet minuta smijeha i teturanja, završili su u krevetu. Dugo ju je ljubio, polako svlačeći komade odjeće s nje. Želio si je dati vremena da se otrijezni, no još više je želio istražiti njeno tijelo, jezikom i prstima se zavući u svaki njegov kutak. Prepuštala mu se bez zadržke, grabila ga za kosu i ramena nastojeći ga privući još bliže sebi. Duboko su disali, glasno uzdisali, ljubili se toliko strasno da se činilo da je zrak oko njih popuno iščezao, pretvorio su u vakuum u kojem ne postoji ništa osim njihova zajedničkog tijela.

Toliko mu je u tom trenutku bila bliska da je poželio stati, reći joj sve. O Mirku, o Loreni, o ostalima kojima je i ime zaboravio. Poželio joj je pričati dugo, s mnogo metafora i usporedbi. Poslužit će se onom pričom o anđelu i vragu koje svatko od nas nosi na ramenima. Priznat će joj da je njegov anđeo odavno otišao. Sad je tu samo Mirko. Tjera ga da radi odvratne stvari, stvari kojih se srami, zbog kojih ostavlja iza sebe unesrećene ljude. Zbog kojih je već izgubio dušu, a brzo će, osjeća to, izgubiti i glavu.

Ali nije joj rekao ništa. Zatvorio je oči, naslonio svoje čelo na njeno pa jednim trzajem ušao u nju. Prvi put su svršili brzo, svaki sljedeći put sve im je dulje trebalo. Odmarali su se kratko, tek toliko da skupe snage za novu rundu. Upijao je njene mirise, hranio se njenim sokovima, nastojao je uživati u svakoj sekundi znajući da će, ne ode li prije jutra, i ona postati dio statistike.

Otišao je bez pozdrava čim je zaklopila oči.

Izbjegavao je i mali kafić i ulicu u kojoj se nalazio njezin stan. Čak se ni tramvajem više nije vozio da slučajno ne završi ne njenoj liniji. Prolazeći mračnim ulicama grada, u daljini je začuo gromki ženski smijeh. Bilo mu je ubrzalo, želudac mu se zavezao u čvor, ali uspio se snaći i nestati u pokrajnjoj uličici. Jednom ju je, mogao se zakleti, vidio na glavnom gradskom trgu. Brzo je podigao ovratnik kaputa prije nego se izgubio u gomili.

Nema ona pojma koliko je sretna – zaključio Mirko oštrom noktom češkajući ćelavu glavu.